

ikke saa et Menneske i flere Dage, da Maaltiderne blev bragt ind paa mit Værelse, var haard nok at skulle igennem.

Der var ingen Omgang paa Egnen: Præsten var Familien paa Kant med, og Bønderne var man for fin til at omgaas, saa man var henvist til at leve sit Eneboerliv i sit eget lille Værelse. Da et Aar var gaaet, Datteren konfirmeret og Drengene skulde til Sorø, aandede jeg atter op og gensaa min Fødeby, der nu igen hilste mig velkommen.

Her havde jeg faaet en ny Stilling som Lærerinde hos en Familie paa Sorø ved Christiansminde. Jeg underviste Børnene i en 5 Timer daglig og boede hjemme og havde fuld Frihed Resten af Dagen.

Det var i denne Periode af mit Liv, at det kom til et Gennembrud hos mig, at jeg saa det Maal, efter hvilket jeg maatte styre.

Situationen og Øjeblikket er dybt indpræntet i min Hukommelse: Inde i mine Forældres Dagligstue var man ved at sætte sig til Whistbordet, og man var saa optagen af Spillet, at man ikke ændsede Posten, der bragte Københavnsbladene, og langede derfor Nationaltidende ind til mig, der sad i min lille Stue ved Siden af. Jeg greb med Begærighed Avisen, thi et Københavnerblad blev af



mig betragtet som et Pust ude fra den store Verden, og hvert et Bogstav blev læst.

Jeg ser endnu for mit Øje den lille Notits skreven med allermindste Petit. Dens Indhold var, at nu var Damerne i Amerika begyndt at studere Medicin, og i en af Staterne var man endog naaet saa vidt, at en Dame havde nedsat sig som Læge.

Aldrig har jeg før eller senere i mit Liv oplevet en saadan Bevægelse i mit Indre. Det var, som om jeg pludselig fra at være blind var bleven seende. Jeg tog mig selv højtidelig i Ed paa, at jeg vilde være Læge. Gaa, som det kunde, vare, saa længe det skulde, men Læge vilde jeg være.

I samme Øjeblik stod det mig ogsaa klart, at for at naa frem maatte jeg foreløbig beholde denne Beslutning for mig selv.

Her i en lille Købstad - hvor Horizonten var saa indsnævret - vilde jeg ubarmhertig været prisgivet Latteren, hvis man havde anet noget herom, jeg vilde have faaet saa mange Kvaler, og der vilde være lagt mig saa mange Hindringer i Vejen, at jeg klogeligt besluttede at tie.

Hvor husker jeg ikke, da jeg efter Læsningen af Avisen kom ud til de andre, hvor alt forekom mig trivi-



elt, hvor de smaa Spydigheder angaaende min sene Tilsy-  
nekomst lod mig ganske uberørt, hvor Smaasnak om Byens  
Anliggender var mig uvedkommende, men hvor det alt be-  
styrkede mig i mit Forsæt at holde Tand for Tunge.

Først og fremmest maatte jeg til København. Ingen  
i Svendborg var i Stand til at give mig den ringeste  
Hjælp ved Undervisningen, thi ved ingen af de den  
Gang meget mangelfulde Skoler var der nogen Lærer, der  
havde akademisk Uddannelse.

Hvorledes kunde jeg nu gribe Sagen an; herpaa  
spekulerede jeg frem og tilbage, og aldrig var den ude  
af mine Tanker. En Dag faldt det mig ind, at i det Sko-  
lepensionat, hvor jeg havde tilbragt 2 Aar, havde jeg en  
Dag flygtig set en Læge, som var ansat ved Københavns  
Universitet.

Det var Professor Reiz. Om jeg dog turde skrive  
til ham. Endelig en Dag tog jeg Mod til mig og satte et  
Brev sammen, hvori jeg bad ham meddele mig, om det var  
en Kvinde tilladt at studere Lægevidenskab ved Køben-  
havns Universitet, og hvorledes hun skulde bære sig ad  
dermed?

Han var saa god at svare mig: Der forelaa intet  
Præcedens, der maatte indgives Ansøgning, og man maatte  
i Tilfælde af gunstigt Svar først underkaste sig Studen-